

Sygn. akt IV CSK 253/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku E. F. i S. F.
przy uczestnictwie A. L. i A. S.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy S. F.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 sierpnia 2013 r., którym dokonane zostało rozgraniczenie działek nr [...]/4 i nr [...] /11 położonych we wsi P. według opisanej linii granicznej.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania przyczynę objętą art. 398⁹ 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z potrzebą udzielenia odpowiedzi na pytanie: „czy w świetle regulacji przewidzianej treścią art. 381 k.p.c. powołanie się na dowód przeprowadzony w ramach postępowania administracyjnego już po wydaniu orzeczenia przez Sąd I instancji zwalnia Sąd Odwoławczy od konieczności ustosunkowania się do samego faktu jego zgłoszenia i w tym kontekście braku poświęcenia mu jakiegokolwiek uwagi w motywach orzeczenia oddalającego apelację”. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej wynika z naruszenia art. 217 § 1 w związku z art. 386 § 4, art. 13 § 2 k.p.c. i art. 153 k.c., ponieważ niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego geodety dla określenia przebiegu granicy, w sytuacji gdy opinia już opracowana nie spełniała wymagań proceduralnych, bo nie uwzględniała szeregu operatów, a zawierała wewnętrzne sprzeczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu, ponieważ były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Stanowisko skarżącego nie uwzględnia tego, że zwykłe wątpliwości interpretacyjne związane są z procesem stosowania prawa, a zatem nie każde mogą być kwalifikowane jako istotne i nowe. Zakres kognicji sądu drugiej instancji, a w jego ramach prowadzenia postępowania dowodowego był przedmiotem wielu wypowiedzi Sądu Najwyższego, które ukształtowały ten etap postępowania cywilnego. Nie ma podstaw do przyjęcia, że sąd drugiej instancji został pozbawiony uprawnienia do oceny przydatności powoływanych dowodów dla rozstrzygnięcia sprawy. Wniosek skarżącego nie zawiera argumentów wskazujących na potrzebę dokonywania wykładni wymienionego przepisu, czy też zmiany dotychczas przedstawianych zapatrywań.

Jednolicie przyjęte zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wywodu, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty

oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wnioszek powoda. Analiza uzasadnienia wniosku na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia, nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]